

SCIENCE FICTION

DE TAFEL
zonder
GRENZEN
VIJAND

ISBN: 9789403743233

NUR: 284

Copyright: © 2024 Sarah Zerouali

Omslag en vormgeving: MaryDes Designs Ltd

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek veelevoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur.

SCIENCE FICTION

DE TAFEL
zonder
GRENZEN
VIJAND

SARAH ZEROUALI

1

De meeste mensen denken bij het woord heksen aan oude dames met een smerige, groene huid, een kromme neus, dikke wratten en hoge, zwarte punthoeden. Maar in dit verhaal gaat het over echte heksen; die zijn heel anders; je zult het snel merken. Ook bij feeën hebben ze het fabeltje dat ze kunnen vliegen, dat ze een van de aardigste wezentjes zijn, dat ze de prachtigste sterren aan hun toverstok hebben hangen. Maar in de echte wereld is er niets van waar. Tovernaars daarentegen, zijn bijna helemaal hetzelfde als je in de verhaaltjes leest. Ze dragen lange, zwarte mantels en hebben altijd toverstokken bij zich. Een weetje is misschien dat iedere toverstok – van feeën, heksen, tovenaars en alle andere wezentjes die toverstokken bezitten –, iedere aparte, individuele toverstok is uniek. Er bestaat geen één toverstok die hetzelfde is als een ander. Dat maakt magische wezens zo ... magisch. Iedereen is anders. De een is goed in vloeken uitspreken, de ander in toverdranken maken, dan heb je er een die altijd wint bij duellieren, en zo heb je er tallozen. Maar wil je nu echt de geheimen van magie kennen, wil je echt weten wat magie nu precies is, dan zal dit verhaal je helpen. Misschien weet je het op het einde van dit boek nog niet, misschien heb je dan alleen maar de gruwelijke kant van dit verhaal gezien. Maar aan het einde van dit verhaal zul je de grootste geheimen van magie kennen.

Lang geleden was Junorië een koninkrijk vol vrede en magie. Koning Leonardus II was een goede man. Hij was strenggelovig en sprak mensen die de hoop verloren hadden moed in. Hij

liet veel klinieken bouwen voor armen in het alleenstaande land dat omcirkeld werd door talloze zandvlaktes en kliffen. Ver weg van de klif waarop Junië was gesticht werd het land door een oceaan gescheiden van de rest van de wereld. Junië was een speciaal koninkrijk. De Juniëanen bezaten bovennatuurlijke krachten. Toverkunst noemde men het. Ze hadden indrukwekkende vermogens en gaven die hun het leven makkelijker maakten. Koning Leonardus II was de opvolger van zijn wrede vader koning Jonathan IV. Koning Jonathan IV en zijn vrouw Claudia hadden zeven kinderen. Dat waren Estelle, Leonardus, Romes, Sirin, Gomez, Arthur en Valeria. Koningin Claudia was in tegenstelling tot haar man een lieve vrouw met een vriendelijk gezicht. De goede koning Leonardus II had zijn goede karakter aan zijn moeder te danken. Ook met zijn uiterlijk leek hij op haar, zijn wilde bruine krullen en donkere ogen had hij van koningin Claudia en hij had vrijwel niets van zijn vader geërfd. De wrede koning Jonathan IV vond dat niet kunnen. Hij wou nooit dat zijn oudste zoon Leonardus II troonopvolger werd. Hij had zijn tweede zoon Romes het liefst, die zijn genen natuurlijk wél had geërfd. Pas toen hij zijn einde tegemoet ging, werd zijn oudste zoon Leonardus tot koning genoemd. De mensen vierden een uitbundig feest en waren gelukkig met de nieuwe koning die hun vrede zou brengen. Koning Leonardus II heerste inmiddels al eenentwintig jaar over het land Junië. Hij was op zijn vijfendertigste koning geworden en was nu sedert twee weken zesenvijftig jaar oud. Zijn stokoude moeder, de voormalige koningin Claudia, woonde in hetzelfde kasteel als hij en kreeg een uiterst goede verzorging, hoewel haar gezondheid met rasse schreden achteruitging.

Op een zonnige dag liep koning Leonardus II zonder beveiliging door de Hanlorstraat, eenvoudig gekleed als een

normaal persoon. Dit was hoe hij het liefste rondliep. Je zou nooit denken dat hij een persoon van hoge rang was als je hem tegenkwam. Met een diepe frons op zijn voorhoofd liep de koning over de zandgele weg. Het aantal zieken in Junorië verdubbelde met grote sprongen. Zelfs de vele klinieken die hij liet bouwen werden met de dag krapper. Er was een onbekende ziekte in Junorië uitgebroken. Koning Leonardus II had inmiddels al door dat het niet slim meer was om de zieken te bezoeken, de ziekte was uiterst besmettelijk. Hij kreeg rillingen op zijn rug als hij eraan dacht. Mensen voelden zich misselijk en kregen hoge koorts, waarna misvorming volgde. Al van dertien straten ver hoorde je het angstaanjagende gegil van wel duizend mensen in de kliniek. Zo te zien brak het einde van de gouden eeuw aan. Ook maakte de koning zich zorgen over zijn zieke moeder. De avond van de vorige dag leed ze aan erg hoge koorts. Waar zou dat eindigen? Hij vertikte het om haar naar het ziekenhuis te brengen. Hij zou haar koste wat kost met zijn eigen handen verzorgen, zoals zij bij hem had gedaan toen hij klein was. Het personeel had hem vaak gewaarschuwd dat dat weleens gevaarlijk zou kunnen zijn, maar koning Leonardus II wou er niet naar luisteren. Toen koning Leonardus II die avond terug naar het kasteel ging, kreeg hij te horen dat zijn moeder er erger dan ooit aan toe was. Hij mocht haar niet meer zien tot de dokters er zeker van waren dat ze niet leed aan de onbekende ziekte. Met verdriet in zijn hart liep de koning naar zijn slaapkamer, en hij deed die nacht geen oog dicht. Als het zo doorging, betekende dit de ondergang van Junorië.

Zo ging het een jaar door. De voormalige koningin Claudia stierf in de avond van 8 september. Ook koning Leonardus II was er slecht aan toe. Het volk van Junorië dacht dat het was omdat zijn moeder was gestorven. Hij had nooit

trek in eten en leek vaak vermoeid. Later bleek dat hij zelfs de eerste symptomen van de onbekende ziekte, oftewel de diformisziekte, had. Maar het volk wou het maar niet geloven. Want als de koning stierf, moest zijn wrede broer Romes hem opvolgen. Koning Leonardus had immers geen kinderen. Maar wat iedereen vreesde, gebeurde. Koning Leonardus II stief na vijf maanden aan de diformisziekte. De mensen klaagden en rouwden. Er was geen greintje geluk meer, de enige die zich machtig voelde was koning Romes. Tweeënvijftig jaar en gehuwd, met twee kinderen: Hugo en Jane. De wrede koning liet alle ziekenhuizen met alles en iedereen erin verbranden. De mensen die zich ziek voelden, werden in groepen ver het land uitgezet tot ze weer beter werden. Om de twee maanden gingen de soldaten van koning Romes kijken of er mensen beter waren. Zo niet? Dan werden ze verbrand.

De vrede en het geluk verdween uit Junië, en daarmee verdween ook de magie in een angstaanjagend snel tempo.

De voormalige politiegeneraal Grigory Orlov was een van de mensen die zich verstopten in tunnels onder de grond uit angst dat koning Romes te weten zou komen dat ze ziek waren. Er waren ook onschuldige schoolkinderen bij, die zich tijdens de les misselijk hadden gevoeld. Dan moesten ze met een belletje in hun hand naar de vervoerskampen lopen om uit het land gezet te worden. Die kinderen waren op één of andere manier ontsnapt uit de kampen. De meeste mensen in de tunnel leden aan een lichte verkoudheid of buikgriep. Er waren ook veel weeskinderen en zwangere vrouwen. Grigory Orlov stond bij een groepje van drie mannen. Zij waren de volgende vier die de nacht ingingen om het onvriendelijke land uit te vluchten. Met de kaart met de weg die ze moesten volgen stevig in zijn sterke hand geklemd liep hij door de

donkere vochtige tunnel naar de uitgang. De tunnel liep meer naar boven, wat het teken was dat het groepje bijna bij de buitenlucht aangekomen was. Toen ze eindelijk de inktzwarte nacht ingingen, staken ze een olielampje aan dat nauwelijks licht gaf. Grigory Orlov sloeg de slechtgetekende kaart van perkament open en volgde haar. Ze gingen de straat in waarvan ze wisten dat de bewoners twee weken geleden allemaal naar de kampen waren gestuurd. Ze konden er dus niet betrappt worden. De straat bracht hen naar een vlakte met de uitgestrekte weides die monsieur Lumelet bezat. Hij zou ze nooit betrappen want zijn huis stond twaalf kilometer verderop. Naast de watermeloenplantage stond een bos dat sterk naar brand rook. Het groepje liep door het bos. Toen ze bijna bij de rand waren, walmde er rook in hun gezicht. Grigory Orlov stak zijn hand uit ten teken dat ze moesten stoppen. Hij tuurde door de bomen en kon met moeite een huis onderscheiden, waar onvriendelijke, grote vuurvlammen uitkwamen. Maar het was ver genoeg en de mannen konden veilig oversteken op weg naar het niemandsland. Ze kwamen snel aan bij hun eindlocatie, want de tunnels waren in Dmittere gegraven: het uiterste randje van het westen van Junorië. De volgende ochtend, wanneer alle groepjes waren aangekomen, zouden ze met boten naar het midden van de oceaan varen, waar ze een eigen land zouden stichten tussen de besneeuwde bergen. Dit land had een heel ander klimaat als dat van het warme Junorië. Het was het toekomstige Weston.

2

De zeventienjarige Elizabeth Antonia Clevres liep over het zand dat langs haar enkels streek. Ze haalde diep adem. Ze was net genezen van haar verkoudheid. Ze was samen met haar vader en nog veel andere zieken het land uitgezet. Haar vader had gezondheidsproblemen en ze zorgde goed voor hem. De mensen die uit het land werden gezet waren erg aardig. En merkwaardig genoeg genazen ze bijna meteen. Elizabeth keek vanop een heuvel naar de werkende mensen. Ze maakten houten woonbootjes van palmbomen. Het was een mooie plek om te wonen, vond Elizabeth. Ze liep naar de half gebouwde bootjes en hielp mee met bouwen. Ze timmerde planken en zaagde het hout in stukken tot de avond viel. Na twee maanden hard werken waren de woonboten klaar om bewoond te worden. Elizabeth had haar arm om haar vaders schouders geslagen en hielp hem het bootje op. Haar vader, Sam Clevres, was een alom gerespecteerde man geweest. In de tijd dat koning Leonardus II over het land heerste, was hij burgemeester van El Hexanogo geweest. Op achtenzestigjarige leeftijd ging hij met pensioen, maar de mensen noemden hem nog altijd graag meneer de burgemeester. Tot zijn gezondheidsproblemen kwamen. Uit zorg voor hun eigen veiligheid gingen mensen afstand nemen van Sam Clevres. Sam, die een wijze man was, liet het niet aan zijn hart komen en leefde zijn eigen leven. Maar toen koning Leonardus II stierf en zijn broer Romes koning werd, werden Sam Clevres en zijn arme dochter meteen uit het land gezet.

Die dag zat Elizabeth 's ochtends rustig achter de naaimachine op haar werk. Ze werkte altijd heel hard, zodat

zij en haar vader genoeg geld voor het eten hadden. Door het harde werk ging het slechter en slechter met haar gezondheid en ze raakte verkouden door het inademen van de snijdend koude lucht in de kelder waarin ze naaide. Ze begon vreselijk te hoesten toen er toevallig een werkster voorbijkwam die meteen begon te gillen en haar eruit zette. Elizabeth vond het leven buiten Junië veel beter. Zij en de mensen van het ziekenkamp waren onmiddellijk naar deze afgelegen plek gevlucht nadat de soldaten ze op een plek dicht bij een afgrond hadden gebracht en ze waren volkomen veilig. Elizabeth hielp haar vader in een stoel en ging weer naar buiten. Sinds kort hadden een paar mensen van het ziekenkamp een soort raad gevormd. Ze bespraken samen hoe het verder moest met het volk. Elizabeth was een van die mensen. Ze was zelfs heel belangrijk in de raad; ze had veel oplossingen en ideeën. De plek waar de leden van de raad verzamelde, was een groot schip genaamd "De IJzer". De leden van de raad hadden groepen opgesteld van mensen die ervoor zorgden dat er voldoende eten aanwezig was. Er waren bijvoorbeeld vissers, plukkers (mensen die eetbare dingen plukken) en koks (een groep waar bijna alleen maar vrouwen in zitten). Alleen moesten de mensen altijd een flinke wandeling maken tot aan de put om water te halen. Tot nu toe ging alles uitstekend. Iedereen was vrolijk na al die ellende in Junië, ze probeerden het land en haar ellende helemaal te vergeten. Elizabeth klom op het raadsschip. Vandaag had ze iets belangrijk te bespreken. Vorige week had ze voorgesteld om met een paar mensen op verkenning te gaan. Ze wou een stuk land zoeken waar het volk naartoe kon om samen een eigen land te stichten. Vandaag zouden ze dieper op het onderwerp in gaan. Ze hoopte met ganser hard dat het zou mogen. Haar grootste droom was om door de wijde wereld te reizen. Ze had

al vaak boeken gelezen over avonturen en fantasie. De houten deuren met smalle ramen gingen krakend open toen ze er tegenaan duwde. Ze stapte de kamer met lange tafel binnen. De kamer had een laag plafond en ze stootte verschillende keren haar hoofd tegen de laag bengelende lantaarns. Ze was zoals gewoonlijk de eerste in het schip. Ze nam alvast haar notitieblok om ideeën te noteren. Even keek ze om zich heen, het interieur van het schip mocht ook wel een verandering ondergaan. Het kamertje van de raad was te klein, en je had het gevoel dat je nauwelijks genoeg bewegingsruimte had. Misschien moesten ze een soort van cultureel centrum van het schip maken. De deur ging krakend open. De mensen van de raad kwamen in een rij binnengelopen met de baas voorop. Elizabeth stond onmiddellijk op als eerbetoon. De baas gebaarde zonder haar aan te kijken dat ze moest zitten, wat ze meteen deed. De baas ging aan het hoofd van de tafel zitten. Hij keek, net als altijd uitdrukkingloos en strak voor zich uit. En toch straalde elk spiertje in zijn gezicht afkeur en walging. Met een even uitdrukkingloze stem als blik reciteerde hij de ochtendtoespraak die de raadsleden al duizenden keren hadden moeten aanhoren. Een toespraak waar alle vijfhonderdnegenenzestig strenge regels in voorkomen. Het zou Elizabeth niet verbazen als hij zich Minister van Ongeschreven Wetten zou noemen.

Elizabeth sloeg haar arm om een stevige tak om houvast te hebben aan de boom die ze beklom. Ze hield ervan om op de hoogste takken van een boom te zitten en te kijken naar de zonsondergang. Ze hees zich op de tak en leunde tegen de stam. Tussen de ritselende bladeren zag ze de roodkleurende lucht die een warme welkome sfeer creëerde. Morgen zou ze eindelijk op verkenning vertrekken met het schip. Ze

hadden besloten dat haar vader Sam Clevres mee zou gaan op het schip. Sophie Bellenza zou de kapitein zijn en haar twee kinderen Olga en Iris gingen die tijd ook op het schip verblijven. Elizabeth was enorm opgelucht dat die stomme raadbaas Pavel niet mee zou gaan, volgens haar zou hij het meteen in zijn broek doen als hij te horen kreeg dat hij mee zou moeten. Uit de zak in haar schort haalde ze een rechthoekig doosje. Het zonlicht glansde op het gladde hout van het doosje. Met haar slanke, donkere vingers ging ze over de gekerfde letters in het purperharthout. *Deus benedicat et custodiat te.* De letters lichtten op bij de aanraking van haar vingers op hout. Het slot klikte open en in de doos zaten al haar kostbaarheden. Een kristallen koontjespen en een inktpotje dat ze van haar vader had gekregen, een gouden horloge van haar tante, een robijnen armband van een ander familielid. Aan haar nek hing een dik stuk touw waar de tanden van een draak aan bengelden. Elizabeths moeder had het haar gegeven op haar geboortedag, net voordat ze zelf stierf. Dat touw was het kostbaarste wat Elizabeth bezat, het was geen normaal voorwerp, Elizabeth voelde dat het haar een soort welkome kracht gaf. En bovendien was het de enige nagedachtenis die ze van haar moeder had. Zuchtend staarde Elizabeth voor zich uit. Wanneer kwam haar uil Einor terug? Ze had hem weggestuurd om er zeker van te zijn dat het veilig was om de oceaan over te steken, maar dat was al een tijdje geleden geweest. Ze hees zich op en klom behendig verder de boom in. Toen ze boven was, besteedde ze zeker vijf minuten van haar leven om het haar dat verstrikt was geraakt in de takken van de boom los te maken. Ze stond voorzichtig op, tot haar bovenlijf volledig boven de bladeren rees. Hier had ze een fantastisch zicht over de oceaan. Met haar handen als een soort afdakje tegen de zon tuurde ze de verte in. Een

wazig zwart stipje in de verte werd steeds groter. Eindelijk, daar was hij. Het stipje werd een beeldschone, pikzwarte bosuil die op de schouder van het wildharige meisje landde.

‘En Einor, wat heb je gezien?’ vroeg Elizabeth nadat ze uitgeraasd was over het feit dat haar uil zo lang weg was geweest.

De uil antwoordde. Ja inderdaad, de uil antwoordde.

‘Eindeloze blauwe watervlaktes,’ zei de uil verveeld.

‘Dus ik neem aan dat het volkomen veilig is?’ vroeg Elizabeth. ‘Hmmm. Op het wateroppervlak gebeurt er niet veel, nee,’ zei de uil. ‘Ik voel dat er nog een “maar” komt,’ vind Elizabeth mee terwijl ze de takken afdaalde naar de grond.

‘Maar ik ben jammer genoeg geen vis en kan dus helaas niet in de zee kijken om te zien of de kust veilig is. Kindje, ik verzeker je dat wat zich onder water afspeelt belangrijker is dan dat wat boven water gebeurt,’ zei Einor en hij schoof zijn ronde bril hoger op zijn neus.

‘Als er dan toch niet zoveel te zien was boven water, wat was de reden van je vertraging?’, vroeg Elizabeth.

‘Zwijg, ik heb het gevoel dat ik zal sterven als ik binnen drie minuten geen sterke kop koffie krijg,’ zeurde de uil, terwijl de twee in de mist verdwenen.

Elizabeth werd die ochtend wakker door het gekraai van een haan. Bizar, dacht ze. Voor zover ze wist, waren hier helemaal geen hanen. ‘Goedemorgen,’ zei het uilengezicht dat opeens boven haar hoofd verscheen, ‘wat vind je van mijn briljante hanenimitatie?’

Slaperig wreef Elizabeth in haar ogen en keek zowel verbaasd als boos op.

‘Je mag alweer slapen, het is vier uur ‘s ochtends. Ik

verveelde me gewoon een beetje,' verkondigde hij uiteindelijk. Meteen viel Elizabeth weer in slaap, om vervolgens twee meter de lucht in te springen door de tweede hanenimitatie van Einor.

'Echt! Kun je je bek niet voor één keer houden?' riep Elizabeth verontwaardigd. 'Als je je verveelt mag je je uilskuikens wel wakkerkraaien!'

Ze trok haar deken over haar hoofd en ging weer slapen. Of ze probeerde toch te slapen, want na twee keer wakker te schrikken, werd dat moeilijk. Na verschillende mislukte pogingen om in slaap te vallen gooide ze haar deken van zich af. En hoewel het gebied rond Juniörë bekend staat om de hoge temperaturen in de zomer was het verschrikkelijk koud op dat uur van de winterochtend. Buiten was het nog pikdonker. Elizabeth rekte zich uit. Ze deed alvast haar kleren aan waarmee ze naar het schip zou gaan. Aan de band van de jurk die ze aanhad bond ze een leren zak gevuld medische kruiden en andere dingen voor in situaties van nood. Haar zwaard stak ze bij in haar band. En voordat ze het zou vergeten griste ze het purperharten doosje met kostbaarheden van haar bureau en stak het samen met haar notitieboekje, een pen en een paar inktpotjes in haar zak. Ze keek rond in haar kleine schaars ingerichte kamertje en concludeerde dat ze had niks vergeten.

Haastig deed ze haar met geweven bont bezette laarzen aan en bond er een dik touw omheen om alles stevig bij elkaar te houden. Haar warme mantel zou ze zeker meenemen. In de winter kan het namelijk erg koud zijn en wie weet wat voor verschillende klimaten ze zouden tegenkomen tijdens hun reis.

Ze vond het zelf maar vreemd dat ze zo haastig haar

spullen inpakte, want ze was ruim voor tijd wakker geworden. Misschien was het gewoon uit gewoonte, in Junië moest ze zich ook altijd haasten.

Ze duwde de zware eikenhouten deur open en stapte de woonkamer van de boot binnen terwijl ze bedacht dat de onnodige haast ook door de zenuwen voor de reis kon zijn.

Tot haar grote verbazing stond haar vader aan een tafeltje dat bezaaid was met kogels, zwaarden, dolken, vuurwapens, losse patronen en dingen die de jonge avonturier nog nooit in haar leven had gezien. Ze gaapte haar vader aan.

‘Vader, wat heeft dit te betekenen?’ Ze ging bij haar vader staan en bekeek de wapens aandachtig. Op haar schouder landde Einor, die goedkeurend met zijn tong klakte. Hij vloog naar een van de patronen en tikte erop.

‘Uitstekend messing voor de huls.’ Hij sprong tussen de wapens door en mompelde tegen zichzelf. ‘Vanwaar heb je dat allemaal?’ vroeg Elizabeth, en ze bewonderde de rijkversierde, koperen handvaten van haar vaders zwaarden.

‘Heb ik je nooit verteld dat ik vroeger veel hield van waardevolle dingen verzamelen? Ik moest op alles voorbereid zijn.’ Hij tilde het mooiste zwaard op. Het was een zwaard met een in rubber gebonden handvat. Het handvat eindigde met uit goud gesneden vleugels die met edelstenen bezet waren. In het puntige gedeelte van het zwaard waren oude ingewikkelde symbolen gegrift. Het was diegene waar Elizabeth al een tijdje naar zat te staren.

‘Dit zwaard is voor jou.’ Hij gaf het zwaard aan Elizabeth, die het voorzichtig aanpakte. Het zwaard kreeg een sterke glans bij het contact tussen Elizabeths handen en het handvat van het zwaard. Ze voelde nieuwe energie en warmte in haar aders stromen, het was hetzelfde soort gevoel die ze kreeg bij

het dragen van haar halsband met drakentanden.

‘Ik dacht wel al dat dit perfect bij je zou passen,’ zei Sam Clevres, en zijn ogen twinkelden vol trots. ‘Zwaarden kun je niet zomaar kiezen. Jij bent niet degene die naar het zwaard toegaat, de zwaarden komen naar jou toe.’

Elizabeth verving haar oude, versleten exemplaar door het nieuwe gouden. Het oude zwaard had ze altijd een beetje zwaar gevonden, maar het nieuwe zwaard had precies het goede gewicht.

‘Nou, het is tijd om ons klaar te maken voor de lange reis.’ Zei de oude man enthousiast en hij gaf tevreden een ruk aan zijn baard.

Elizabeth vond het nog steeds wonderlijk dat haar vader opeens moeiteloos rondwandelde. Sam stak de voorwerpen op tafel in een grote rugzak. Hij bond de riempjes strak om zijn brede schouders en liep naar de deur om zijn wandelstok te halen.

Elizabeth griste nog snel een stuk zelfgemaakt brood met kaas die van schapenmelk was gemaakt en stak het in haar mond. Wat Einor betreft sleepte hij een hele druiventros mee en keek kauwend naar hoe Elizabeth haar wollen cape dichtknoopte en haar stevige, leren handschoenen aantrok.

Ze duwde de deurklink van de houten voordeur naar beneden. Krakend ging de deur open. Een snijdende wind kwam haar tegemoet, ze huiverde en wreef in haar handen om de kou wat te verminderen. De winter was nu serieus begonnen. De lucht was langzaam grijs gekleurd door de donkere wolken die zich in de lucht verzamelden. De reis was maar pas begonnen, en nu al kwam Elizabeth met grote moeite vooruit.

De woonboten waren bedekt met een dikke ijslaag en het

nog zichtbare hout had het meeste weg van peperkoek onder een laag glazuur, heel het landschap leek bedekt met laagje glinsterend zacht kristalsuiker. Gelukkig waren de boten goed verwarmd door de ingewikkelde spreuken en formules die erover zijn uitgesproken door wijze geleerden. Bij iedere stap die Elizabeth zette sneed de ijzige wind als een mes door haar lichaam heen. De adem die ze uitblies vormde wolkjes in de lucht.

Ze trok de kraag van haar capemantel op, maar het hielp niet. Ze moest doorzetten als ze nu al opgaf, zou ze de expeditie niet overleven. Ze was amper tien meter verder. Bij iedere stap die ze zette zakte ze tot haar enkels door de sneeuw, ze rilde van top tot teen. Dit was toch wat ze wilde, waar ze heel haar leven lang van had gedroomd?

Dus moest ze nu doorzetten. Blij zijn, moedig zijn. Ze kon het. Ze zou het doen zoals ze het in haar verbeeldingen had gedaan. Niets vrezen, alles aankunnen. Vechten, al was ze één klein, tener meisje tegen vijf sterke soldaten. Zij wist meer en zij kon het beter. Ze greep het handvat van haar zwaard en voelde opnieuw de aangename warmte door haar heen stromen. Vastberaden keek ze voor zich uit en ademde diep in. De kou om zich heen voelde ze bijna niet meer. Alles zag er veel helderder en mooier uit als ze er zo vastberaden naar keek, alles glinsterde zo in het winterzonnetje, al was het nog herfst. De zon die tussen de grijze dikke wolken scheen vormde een prachtige kleurencombinatie.

Toen ze een blik op de zee wierp leek het alsof er duizenden sterren in dreven. Ze was gelukkig. Eindelijk ging ze op avontuur. In de verte doemde De IJzer op, het schip waar ze mee op expeditie gingen. Nog even en ze waren er. Het volk had zich om de boot verzameld om te zien hoe het schip vertrok of om hun geliefden uit te zwaaien. Elizabeth keek

naar haar vader die zich moeiteloos voortbewoog door de sneeuw. Vanwaar haalde hij dat enthousiasme en die kracht opeens vandaan?

‘Volhouden, we zijn er bijna,’ moedigde hij haar aan met pretlichtjes in zijn ogen. Elizabeth glimlachte en zette stug door.

Even later wurmden ze zich tussen de mensen massa door en baanden ze zich een weg naar voren. Terwijl haar vader afscheid nam van oude bekenden zocht Elizabeth haar vriendin Bekka op.

Daar kwam ze aangelopen met haar blonde vlecht als een krans om haar hoofd geschikt. De vriendinnen omhelsden elkaar.

‘Ik hoop dat je snel terugkomt met goed nieuws, Elizabeth,’ zei Bekka. ‘Ik verwacht niet minder dan een brief per week!’

‘Als ik kan, zal ik het zeker doen,’ stelde Elizabeth haar gerust.

‘Mocht ik maar mee van mijn ouders’, zei Bekka spijtig. ‘Als ze me nu niet zo streng in de gaten hielden zou ik het overwegen om stiekem mee te gaan.’

‘Doe maar niet, Bekka, doe maar niet’, zei Elizabeth en ze klopte vol medeleven op Bekka’s schouder.

Ze ging Bekka erg missen, dacht ze nu. Ze moest alles en iedereen achterlaten. Misschien zelfs voor altijd.